

๑

ยึดถืออริบท่านผู้โดยสารสู่เมืองย่างกุ้ง

หัวใจของฉันลอยละล่องราวกับติดปีก มันบินถลาต้านลม
ฉวัดเฉวียนด้วยความตื่นเต้นยินดีในทุกครั้งที่ได้ออกเดินทางและได้พบกับ
ภาพบ้านเมืองที่แปลกตา ได้สัมผัสวิถีชีวิตผู้คนที่แตกต่างกันที่เคยเห็น ได้
ลิ้มรสชาติอาหารไม่คุ้นปากแต่กลับอร่อยติดลิ้น หรือแม้กระทั่งกลิ่นของหมู่
มวลดอกไม้ที่ประหลาดไม่แพ้รูปร่างและสีกลิ่นของมัน

ฉันตกหลุมรักสิ่งเหล่านั้น รักแบบหัวปักหัวปำราวกับเด็กหนุ่มที่มอบ
หัวใจให้เด็กสาวผู้เป็นรักแรกของเขาไปจนหมดดวงใจ พวกเขาไม่เคยสน
ว่าในสภาพหน้าจะต้องฝ่าฟันอุปสรรคหรือความยากลำบากเพียงไหน
คู่รักวัยหนุ่มสาวก็ต่างพร้อมใจกันเปิดตาและเปิดเพียงแคหัวใจ ถลาลึกลงไป
ในห้วงแห่งรักด้วยหัวใจอันเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งแรงบันดาลใจ

แต่มีเพียงฉันเท่านั้นที่รู้ว่าการเดินทางครั้งนี้แตกต่างจากทุกครั้งใน
ชีวิตที่ผ่านมา เพราะฉันไม่ได้ออกเดินทางเพื่อมองดูโลกเหมือนที่เคยเป็น แต่
มันคือการเดินทางเพื่อมองดูหัวใจของตัวเองต่างหาก

ไม่ว่าการเดินทางครั้งนี้ฉันจะต้องพบกับความสุข ความทุกข์ ความ

เศร้า หรือความเหงาอันจับจิตเพียงใด ฉันก็ตั้งใจแล้วว่า จะทำให้การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางที่วิเศษที่สุด เพราะฉันรู้ว่ามันจะเป็นการตัดสินใจที่ฉันจะเสียใจไปตลอดชีวิต ถ้าหากไม่ก้าวออกไปในครั้งนี้

เพราะนี่มันคงจะเป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายในชีวิตที่ฉันเลือกเส้นทางเองได้

แต่ใครจะรู้...มันอาจจะเป็นการเดินทางที่เปลี่ยนชีวิตฉันไปตลอดกาลก็ได้เช่นกัน

เมืองย่างกุ้ง, พม่า

ฉันไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้จะได้พบเจอสถานที่ที่งดงามราวกับภาพแห่งความฝันเช่นนี้

มันคือทะเลสาบกว้างสุดลูกหูลูกตา และส่วนที่อยู่ตรงหน้าฉันนี่ก็เป็นเพียงแค่มุมเล็กๆของความยิ่งใหญ่ของอินยาเลกหรือทะเลสาบอินยาทะเลสาบที่เป็นหัวใจของคนย่างกุ้ง

ฉันเดินเรื่อยเรื่อยไปตามทางเดินที่โรยด้วยเม็ดหินกลม ก่อนจะทิ้งตัวนั่งลงบนผืนหญ้าสีเขียวอันหนาแน่น และหันหน้าออกหาผืนน้ำ รับสายลมที่พัดผ่าน

เวลาที่ฉันมองผืนน้ำเรียบนิ่ง ใจของฉันก็รู้สึกสงบ ฉันรู้สึกว้าเหวี่น้ำแห่งนี้มีมนตร์ขลังที่ตรึงฉันไว้ในช่วงเวลาที่น่าพิกาไม่มีความหมาย แรงลมพัดให้ผิวน้ำสละบดตัวเป็นระลอกคลื่นเล็กๆ พลิวัดเข้ามากระทบฝั่ง มองออกไปสุดขอบน้ำคือทิวแมงไม้ที่ขึ้นตัดเส้นขอบฟ้ากับขอบน้ำที่แสนจะมีชีวิตชีวา

และที่ปลายทางฝั่งตรงข้าม...เขาอยู่ตรงนั้น

เพียงแค่มอง หัวใจของฉันก็ระตุกฏบ ครั้งแรกมันพองแน่นคับอกจนรู้สึกเหมือนหายใจไม่ออก แต่เพียงอีกพริบตาเดียวมันก็ลอยละล่องทะยานขึ้นไปสู่เวียงฟ้า เขาหยุดสายตาของฉันไว้ที่เขาคนเดียวด้วยรัศมีของ

ความอบอุ่น ความละมุนนุ่มนวลและโอบอ้อมอารี

ฉันไม่รู้วาระรอยยิ้มของเขาหันส่งให้ใคร

แต่ในวินาทีที่ฉันได้เห็นรอยยิ้มนั้น ฉันก็รู้ตัวทันทีว่า...ฉันตกหลุมรัก

เขาเข้าแล้ว

บนหน้าจอโทรทัศน์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุดคือแอปพลิเคชันเฟซบุ๊ก โซเชียลเน็ตเวิร์กชื่อดังแห่งยุค ชายหนุ่มสไลด์หน้าจอต่อไปเรื่อยๆ แต่ดูจะเร็วเกินกว่าที่จะอ่านข้อความมากมายที่ผ่านไปได้หมด เหมือนเขาปิดผ่านไปไปอย่างนั้น กระทั่งที่ขอบล่างของจอปรากฏสัญลักษณ์ว่าไม่สามารถแสดงผลข้อมูลต่อได้เพราะไร้การเชื่อมต่อสัญญาณอินเทอร์เน็ตแล้ว แต่นิวเรียวกียังปิดหน้าจอไปเรื่อยๆ อยากรู้จุดหมายและเลื่อนลอยพอยๆ กับดวงตาส่องชั้นคลุมของเขา

“ท่านผู้โดยสารคะ ขณะนี้เรากำลังลดระดับลงสู่ท่าอากาศยานนานาชาติย่างกุ้ง ประเทศเมียนมา กรุณาประจำที่ รัดเข็มขัดอยู่กับที่นั่ง...”

ไฟสัญญาณรัดเข็มขัดนิรภัยเหนือศีรษะสว่างขึ้น เสียงประกาศของแอร์โฮสเตสสาวตึงสติและการรับรู้ทั้งหมดของชายหนุ่มให้กลับคืนมา บรรยากาศในห้องโดยสารชั้นธุรกิจเริ่มกลับมาคึกคักอีกครั้งเมื่อเหล่าผู้โดยสารต่างเริ่มขยับตัวเพื่อปฏิบัติตามประกาศของสายการบิน ต่างเก็บสิ่งของและอุปกรณ์ต่างๆ ลงกระเป๋า เพื่อเตรียมตัวก่อนเครื่องบินลงจอด ณ สนามบินปลายทาง

ที่เก้าอี้แถวหน้าสุด อนาคตย่อนโทรทัศน์มือถือที่ไม่ได้มีสัญญาณใดๆ เชื่อมต่อกับโลกภายนอกลงในกระเป๋าเสื้อสูทแบบลำลอง คิ้วเข้มขมวดอย่างไม่ชอบใจเมื่อมองนาฬิกาข้อมือแล้วเห็นว่าเวลาลงจอดเลยกำหนดการเดิมไปเกือบยี่สิบนาที เขาถอนหายใจด้วยความขุ่นใจ ก่อนจะละลายตาออกไปมองนอกหน้าต่างข้างตัว

ที่นอกหน้าต่าง ปีกเครื่องบินที่ตลอดมาเคยตัดแต่กับท้องฟ้าสีฟ้าและ

หนุ่มवलเมฆสีขาวยุบัตินี้เริ่มเปลี่ยนไปมีพื้นหลังเป็นสีเขียวของภูเขาและทุ่งหญ้าไกลลิบ แต่ยังมีสิ่งทีไกลกว่านั้นนั่นก็คือพื้นที่ของตึกรามบ้านช่องที่แสดงสัญลักษณ์ความเป็นเมือง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายที่เครื่องบินลำนี้กำลังมุ่งหน้าไป

เมืองอย่างกึ่ง สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา

เมืองที่อนลไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่า โชคชะตาจะเล่นตลกให้ต้องเดินทางมาที่นี้ด้วยเหตุจำเป็นอย่างยิ่งยวด

สนามบินนานาชาติอย่างกึ่งในเวลาบ่ายคล้อยวันจันทร์คลาล่าไปด้วยผู้คน ไม่ว่าจะเป็นครณะทัวร์กลุ่มใหญ่ที่ส่งเสียงโหมงโหม่งง นักท่องเที่ยวแบ็กแพ็คทั้งฝรั่งและเอเชีย เหล่านักธุรกิจในชุดสูทพร้อมกระเป๋าเอกสารหรือแม่กระทั่งคนท้องถิ่นที่เดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอน ผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ อาชีพและจุดประสงค์เดินสวนกันขวักไขว่ในสนามบินขนาดใหญ่สมกับเป็นที่อากาศยานหลักของประเทศ

ร่างสูงโปร่งบางของชายหนุ่มผิวขาวดูโดดเด่นในหมู่ฝูงชน เพราะสูทลำลองและการแต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจดเท้าทำให้คนที่มองจ้ดเขาเข้ากลุ่มผู้มีกิจกรรมมากกว่าสายลุยหรือคนที่เดินทางมาท่องเที่ยว ทันทีที่ก้าวผ่านประตูทางออกชายหนุ่มก็มีท่าทีชะงักงัน ดูไร้ทิศทางกับบรรยากาศแปลกใหม่ดวงตาหลังแว่นดำหรือลิ่ง คิ้วเข้มขมวดอย่างไม่นึกชอบภาพความวุ่นวายของผู้คนที่กำลังเกาะรั้วเหล็กชุบ้ายเพื่อรอรับคนที่เพิ่งเดินทางมาถึง เสียงจ๊อกแจ๊กโหวกเหวกยิงทำให้ทุกอย่างดูน่าสับสน จมูกเขียดย่นน้อยๆ โดยอัตโนมัติด้วยความไม่คุ้นชินกับกลิ่นคล้ายสมุนไพรบางอย่างที่โชยมาเตะจมูก

“คุณนอนลครับ คุณอนล”

อนลหันไปตามเสียงเรียก ก่อนยิ้มออกมาอย่างโล่งใจเมื่อเห็นใบหน้าคนคุ้นเคยที่โปกไม่โปกมือเรียกอยู่ที่มุมหนึ่ง รีบสาวเท้าเข้าไปหาพร้อม

หักท่าย

“เป็นยังไงบ้าง” เขายิ้มกว้างก่อนคว้าไหล่ชายหนุ่มนามว่าภากรเข้ามา ตบเบาแรงๆ หักท่ายด้วยความยินดีที่ได้พบเพื่อนสนิทคนนี้อีกครั้ง “รบกวน แยะเลย ต้องให้ท่านผู้จัดการภากรมารับถึงสนามบินด้วยตัวเอง”

“โอ้ คุณอนล วันนี้ผมตั้งใจมารับคุณอนลจริงๆ นะครับ” ภากรยิ้ม กลับ หัวเราะน้อยๆ “แล้วผู้จัดการอะไรกันครับ ก็แค่ตำแหน่งที่คุณนายแม่ เขาสวมให้ผมเอาไว้ขู่เด็กๆ ที่นี่ก็แค่นั้นแหละ”

อนลกวาดตามองเพื่อนที่ไม่ได้พบกันเกือบปี ภากรไม่มีอะไรเปลี่ยน ไปจากเดิมเลย เขายังคงเป็นภากรคนเดิมที่สุภาพ ใจเย็น บนใบหน้ามี รอยยิ้มน้อยๆ และเสียงหัวเราะเรื่อยๆ ตามประสา

“แล้วเดินทางเป็นยังไงบ้าง เรียบร้อยดีนะครับ”

แม้จะเป็นการพบกันที่ต่างแดนซึ่งไม่มีใครรู้จักความเป็นมาของทั้งคู่ และภากรมาก่อน แต่ภากรก็ยังเป็นภากรที่อ่อนน้อมถ่อมตน แม้กระทั่ง สรรพนามก็ยังคงใช้เหมือนตอนที่อยู่เมืองไทย ทั้งที่จริงแล้วเขากับภากรก็ อายุเท่ากัน และอนลเองก็พยายามบอกหลายต่อหลายครั้งตั้งแต่เด็กจนโต แล้วว่าไม่จำเป็นต้องเรียกเขาให้มันเป็นทางการแบบนั้นสักนิด

“แย่มาก ไฟลต์ดีเลยไปเกือบยี่สิบนาทีกี่ไม่รู้ติดอะไร เครื่องไม่ยอม ออกจากสนามบินฝั่งไทยสักที” อนลกล่าวด้วยความหงุดหงิด “แกเลยต้อง มาแกรว้อรเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมไม่ได้มีธุระอะไร” ภากรว่า “แต่ยังไงเรารีบ ไปก็ดีเหมือนกันครับ ที่นี้ช่วงเย็นรถติดหนักไม่แพ้กรุงเทพฯ เลย”

“เฮ้ย ภากร เดียวก่อน” อนลร้องหยุดคนมารับ เมื่อการพูดถึงความ ไม่ตรงเวลาของไฟลต์บินทำให้เขานึกถึงบางสิ่งขึ้นมาได้ “เดี๋ยวเราค่อยออกไปได้ไหม แกช่วยหาร้านกาแฟหรือที่นั่งที่ไหนก็ได้ที่มีสัญญาณวายฟาย แรงๆ ให้ฉันหน่อยเถอะ ฉันมีประชุมด่วนต้องเข้าก่อน”

“ประชุม? ตอนนี่เลยหรือครับ” ภากรหันมาเบิกตากว้าง “ตอนแรกผม

นึกว่าคุณนอนลงจะตรงไปที่โรงพยาบาลเลยซะอีก”

อนลขมวดคิ้วเหมือนลั้งเลเมื่อได้ยินคำถามนั้น แต่เมื่อมองนาฬิกา
ข้อมือซึ่งปรับเป็นเวลาท้องถิ่นเรียบร้อยแล้วก็ตัดสินใจ

“ไปสิ ฉันก็จะไปโรงพยาบาล แต่ขอไปหลังจากประชุมเสร็จ งานนี้ทิ้ง
ไม่ได้จริงๆ ฉันไม่อยากให้พวกลูกน้องเห็นว่าฉันไม่อยู่แล้วพวกเขาจะทำตัว
ละเห่ได้ ต้องทำให้เห็นว่าอยู่ที่ไหนฉันก็สามารถตรวจสอบการทำงานของพวกเขา
ได้ตลอดเวลา” อนลร่ายยาว “เวลาที่นี้ช้ากว่าที่ไทยครึ่งชั่วโมงใช้ไหม
ถ้าตอนนี้ที่นี้บ่ายสามยี่สิบนาที ที่ไทยก็จะสี่โมงเย็นแล้ว ฉันใช้เวลาประชุม
ไม่นานหรอก พอเสร็จแล้วเราก็รีบไปกันเลย”

ภากรพยักหน้ารับ ไม่อยากขัดอะไรอีกเพราะรู้จักและรู้นิสัยกันดี
ตั้งแต่สมัยเด็กๆ ว่า โนสมองของอนลเรื่องงานมักจะเป็นตัวตั้งในสนาม
วิ่งแข่ง ไม่ว่าจะตอนแรกมันจะถูกแซงด้วยเรื่องตัวหนักหนาเพียงใด แต่ใน
โค้งสุดท้ายเจ้าตัวก็จะตัดสินใจอัดพลังให้งานเข้าเส้นชัยเป็นที่หนึ่งเสมอ

“งั้นคุณอนลไปนั่งประชุมที่ร้านกาแฟร้านนั้นก็ได้รับ ค่อนข้างเงียบ
หน่อย เต็มผมขอตัวไปขยับรถก่อน พอดีจอดขวางเอาไว้”

เมื่อได้ตำแหน่งเหมาะที่มุมโซฟาตัวยาวด้านในสุดของร้านกาแฟในตัว
อาคารผู้โดยสารขาออก ทำเลดีด้วยด้านหลังเป็นผนังอิฐทึบ อันเป็นพื้นหลัง
ที่จะทำให้นักบินที่ประชุมไม่ถูกดึงความสนใจ ด้านหน้าเป็นทางเดินที่คนไม่
พลุกพล่าน อนลก็เปิดคอมพิวเตอร์พกพาตัวเล็กกะทัดรัดออกมา ทันทีที่
เชื่อมต่อกับสัญญาณอินเทอร์เน็ตของร้านกาแฟ ตัวเขาก็ก้าวเข้าไปสู่โลกไว้
พรมแดนผ่านหน้าจอสี่เหลี่ยมเล็กๆ ได้อย่างง่ายดาย และเมื่อใส่รหัสอีก
เพียงไม่กี่ตัว ภาพของห้องประชุมที่บริษัทที่ประเทศไทยก็ปรากฏแก่สายตา

กล้องตัวกลางของห้องประชุมเป็นกล้องระดับความคมชัดสูง ทำให้
สายตาคมกริบของประธานประชุมที่อยู่อีกประเทศหนึ่งสามารถไล่สำรวจ
ผู้ร่วมประชุมทั้งหกคนในจอได้อย่างครบถ้วน เทคโนโลยีฉลาดล้ำของยุค

ทำให้การสื่อสารทรงประสิทธิภาพ ลังเกตุได้จากอาการของผู้ร่วมประชุมที่วันนี้เป็นคิวของทีมาชายซึ่งพร้อมใจกันนั่งตัวตรงแข็งทื่อด้วยความเกร็งกับสายตานั้น ไม่ต่างอะไรจากการมีตัวจริงมาหนึ่งที่หัวโຕະ ฌ ตำแหน่งของประธานบริษัทเลย

“โอเค เราเริ่มประชุมกันได้เลยครับ” อนลกกล่าวเรียบๆ เขายึดตัวตรงไหล่ตั้งแบบผู้มีบุคลิกภูมิฐานเพราะถูกฝึกมาตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งน้ำเสียงและท่าทางนั้นจริงจ้งเหมือนเวลานั่งอยู่ที่โຕະประชุมจริงจ้ง

ผู้จัดการฝ่ายขายกระวีกระวาดเปิดไฟโรงงานที่ต้องการนำเสนอในวันนี้ คลิกอยู่เพียงไม่กี่ครั้งภาพตารางและตัวเลขก็ปรากฏขึ้นกลางจอต่อหน้าผู้ประชุมทั้งสองฝ่าย โดยที่ทั้งคู่ยังสามารถเห็นใบหน้าของกันและกันผ่านทางช่องขนาดเล็กที่ริมขอบจอ

“ครับผม สำหรับหัวข้อแรก ผมขอเริ่มที่เรื่องกลุ่มลูกค้าที่เราโฟกัสจะทำตลาด...”

ทันทีที่เข้าสู่โหมดทำงาน โลกภายนอกก็ถูกตัดออกจากการรับรู้โดยสิ้นเชิง สมองของผู้บริหารหนุ่มไม่สนใจเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น ดวงตาสองชั้นคู่คมได้ทรงสวยจับจ้องการแสดงผลบนหน้าจอย่างเคร่งเครียด และความเป็นคนจริงจ้งมากมันจ้งกลายเป็นดวงตาที่ไร้สีสิ้นและดูดู จนกลบองค์ประกอบอันดิงามส่วนอื่นๆ ของใบหน้าไม่ว่าจะเป็นคิ้วหนาเข้มได้รูป จมูกโด่งที่รับกับริมฝีปาก ทำให้ความน่ามองเหล่านั้นหายไปอย่างน่าเสียดาย

มือที่จับปากกาจดลงบนกระดาษเพื่อบันทึกข้อมูลที่น่าสนใจนั้นก็แทบไม่เหมือนมือผู้ชาย ผิวเขาค่อนข้างขาวซีดด้วยคุ่นเคยแต่กับความเย็นของเครื่องปรับอากาศในสำนักงาน บวกกับหุ่นที่เดิมไม่ใช้คนร่างหนาเพราะนิยมทำงานมากกว่าออกกำลังกาย แต่ได้ความสูงโปร่งดูโดดเด่น ก็เลยทำให้เจ้าตัวดูสมาร์ตในแบบหนุ่มเมืองเจ้าสำอางโดยแท้

ทุกสิ่งทีประกอบกันเป็นท่านประธานอนลคนนี้เื่องทีทำให้สาวเล็กสาวใหญ่ทั้งในและนอกบริษัทหลงความเห็นโดยพร้อมเพรียงกันว่า คำเดียว

ที่เหมาะสมจะใช้ระบุถึงท่านประธานหนุ่มคือคำว่า ‘สมบูรณแบบ’ ซึ่งก็ไม่ใช่แค่เรื่องหน้าตาหรือฐานะ แต่ยังรวมถึงการทำงานที่ส่งผลให้ลูกน้องทุกคนนั่งตัวแข็งที่ออยู่ขณะนี้ และทุกคนลงความเห็นโดยพร้อมเพรียงกันว่ามันคือความดูดีที่ขอมองดูอยู่ห่างๆ จะดีกว่า

“ปีนี้ทางบริษัทเราร่วมมือกับบริษัทคอลเซนเตอร์ โดยแอมสเปซจะส่งมอบหูฟังสำหรับทีมลูกค้าสัมพันธ์ภายในสิ้นปี ก่อนที่จะ...”

เนื้อหาที่กำลังประชุมคือสินค้าหลักของบริษัทที่อนลสร้างมาเองกับมือ บริษัทแอมสเปซเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าประเภทหูฟัง ทั้งมีสาย ไร้สาย หูฟังสำหรับโอเปอเรเตอร์ที่ใช้ในกลุ่มคอลเซนเตอร์หรือบริษัท รวมถึงลำโพงหรือเครื่องมือสื่อสารชนิดต่างๆ ที่ใช้สำหรับการประชุมออนไลน์ ทั้งสำหรับองค์กรและคนทั่วไป โลกการทำงานที่ไร้พรมแดนและเทคโนโลยีที่รุดหน้าทำให้เขาเลือกลงมาเล่นในตลาดนี้ โดยจัดตั้งบริษัทขึ้นมาใหม่ แยกตัวออกจากบริษัทเดิมของบิดาและมารดาซึ่งอยู่ในวงการตัวแทนจำหน่ายสินค้าไอทีหลากหลายแบรนด์และใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของเมืองไทย

การที่เขาตัดสินใจแยกตัวออกมาเช่นนี้ แนนอนว่ามันย่อมเป็นที่จับตามองของหลายๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นจากทั้งภายในและภายนอก พวกบอร์ดบริหารหัวโบราณที่ไม่นึกชอบสไตล์การทำงานอันเข้มข้นและไม่ไว้หน้าคนแก่คนแก่ก็ต่างรอซ้าถ้าเขาล้มเหลว คู่แข่งจากบริษัทอื่นก็จ้องขย้ำถ้าเขาเพลอ ทุกอย่างก้าวที่ไม่สวยหรูของการทำธุรกิจยิ่งทำให้ชายหนุ่มจำต้องมุ่งมั่นและทุ่มเทเพื่อพัฒนาและสร้างสินค้าของตนให้ติดตลาดให้ไวที่สุด

พรีบ

อนลรับรู้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างวิ่งผ่านตรงด้านหลังจออกไปด้วยความเร็ว แต่ก็ไม่ได้คิดใส่ใจเพราะกำลังจดจ่ออยู่กับหัวข้อที่รอฟังอย่างเรื่องตัวเลขยอดขาย

“สำหรับตอนนี้เราอยู่ในเดือนที่สองของไตรมาสแรก ตัวเลขยอดขายในตอนนี้ เราทำได้อยู่ที่หกสิบเปอร์เซ็นต์ของเป้า ส่วนกำไร...”

ครีตต

ด้วยความที่เป็นเจ้าของบริษัทตัวแทนจำหน่ายหูฟังหลากยี่ห้อ แนนอนว่าหูฟังแบบไร้สายสีดำที่ใส่อยู่นั้นต้องเป็นรุ่นที่เลือกมาแล้วว่า คุณภาพดีที่สุด สามารถตัดเสียงรบกวนจากภายนอกได้เป็นอย่างดี แต่เสียงที่ได้ยินลอดเข้ามานั้นก็ยังคงมากจนกระทั่งสมาธิของผู้บริหารหนุ่มที่ไม่ค่อยมีอะไรดึงเขาออกจากการประชุมได้ต้องเปลอละสายตาขึ้นไปมองที่มาของเสียงโดยไม่ได้ตั้งใจ หางตาเขาเหลือบไปเห็นว่าโต๊ะข้างๆ มีคนเข้ามาหนึ่ง แถมยังขยับเก้าอี้เสียงโครมคราม จึงเปลอขมวดคิ้วใส่ด้วยความรำคาญใจ

“เออ...เนื้อหาปัญหาตรงไหนไหมครับ คุณอนล” วิชิต ผู้จัดการฝ่ายขายเสียงแห่งโดยอัตโนมัติเมื่อเห็นว่าท่านประธานที่อยู่เ็นจอดูหงุดหงิด คล้ายไม่พอใจอะไรบางอย่าง

“ไม่มีอะไร พุดต่อเลยครับ”

“ครับๆ” ผู้จัดการฝ่ายขายยกลิ้นน้ำลายฝืดๆ ลงคอ รับคำตะกุกตะกักด้วยความเกร็ง ไม่กล้าแม้แต่จะสบตาประธานหนุ่มรุ่นลูก “สำหรับโปรเจกต์ที่เรากับพาร์ทเนอร์วางเอาไว้ว่าจะเข้าไปคุย...”

อนลตั้งใจเก็บความขุ่นใจนั้นลงเพราะไม่อยากจะมาขัดการประชุมอีก เรงเสียงจากคอมพิวเตอร์ให้ดังขึ้นเกือบสุดเพื่อกลบเสียงรอบข้าง และรวบรวมสมาธิให้กลับมาจดจ่อกับตารางตัวเลขตรงหน้าอีกครั้ง

ตุ้บ!

รู้สึกได้ว่าไซฟางตัวยุบลง แต่เขาไม่ใส่ใจ เพราะกำลังตั้งใจตัวเลขกำไรประจำไตรมาสที่น้อยกว่าที่ควรจะเป็นเนื่องมาจากการติดตามงานอันล่าช้าจึงทำให้ปิดโปรเจกต์ขนาดใหญ่ได้ไม่ตรงตามเวลา ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ห้ามปล่อยผ่านเป็นอันขาด

“ดูจากปริมาณโปรเจกต์ที่เราปิดไปได้ในสองเดือน ผมคิดว่ากำไรควรจะมีมากกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ตามที่เรเคยตั้งเอาไว้ แต่ทำไมมันถึงมีแค่หกสิบเปอร์เซ็นต์ มีโปรเจกต์ไหนที่ไม่ได้กำไรตามคาด แล้วทำไมถึงเป็น

แบบนี้” อนาคตไล่สายตามองตัวเลข สีหน้าชัดเจนว่าไม่พอใจ “มีคำอธิบายไหมครับคุณวิจิต”

ท้ายประโยคหันไปมองกรอบเล็กๆ ด้านข้าง สิ่งที่เขาได้กลับมาไม่ใช่คำตอบ แต่กลับเป็นใบหน้าหลากหลายของผู้จัดการฝ่ายขายซึ่งยืนเด่นหราอยู่หน้ากล้องกลางห้องประชุมที่เป็นตำแหน่งยืนของผู้นำเสนอ มือข้างหนึ่งถือพอยน์เตอร์ค้างไว้ สิ่งที่ยังไม่ใช่แค่มือ แต่ยังมีปากที่อ้าค้างเหมือนพูดไม่ออก

และก็ไม่ใช้เพียงวิจิต แต่ทีมงานฝั่งไทยทุกคนที่อยู่ในห้องล้วนมีอาการเดียวกัน อนาคตเองที่เพิ่งเคยมาเห็นหน้าจของตัวเองก็เผลอทำหน้าแบบนี้โดยไม่ได้ตั้งใจเช่นกัน

ช่องที่แสดงภาพฝั่งเขา กลับไม่ได้มีแค่เขาคนเดียวอยู่บนจอ แต่มีหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ด้วย

“เฮ้ย!”

อนาคตหันขวับ ที่นั่งข้างตัวเขาในระยะไหลห่างไหลไม่เกินคืบมีร่างของหญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ ดวงตากลมโตดำขลับของเจ้าหล่อนเบิกกว้างจนโตเต็มหน้าแสดงความตกใจไม่แพ้กัน แต่ก่อนที่ชายหนุ่มจะหลุดคำถามอะไรออกมาด้วยความงุนงง หญิงสาวก็ทำปากจู๋ ยกนิ้วเรียวกเล็กขึ้นมาแตะที่ปาก กระจับสีชมพูเหมือนเป็นสัญลักษณ์บอกให้เขาเงียบ ก่อนที่เธอจะขยับปากพูดอะไรออกมาสั้นๆ แน่นนอนว่าอนาคตไม่เห็นได้ยินเพราะหูฟังตัดเสียงรอบข้างออกไปทั้งหมด

เสียงอื้ออึงของความเงียบดังก้องอยู่ในหัว ความประหลาดคุณเพิ่มเข้าไปอีกเมื่อจู่ๆ เจ้าหล่อนก็หันขวับไปคว้าหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่แถวนี้ขึ้นมาสะบัดพริบกางออก ที่สำคัญคือไม่ได้บังแค่หน้าของตัวเอง แต่ความใหญ่ของหนังสือพิมพ์มันบังหน้าของชายหนุ่มที่นั่งอยู่หน้าจอประชุมไปด้วย

ยังเบื้องหลังแผ่นกระดาษยับย่นที่กลืนหมึกพิมพ์คละคลุ้ง สมองที่ประมวผลอะไรไม่ออกของประธานหนุ่มเหมือนถูกแซ่แข่งด้วยความเงียบ

งันและไร้ที่มาของสถานการณ์ จึงได้แต่นั่งอึ้ง สองตาจับจ้องภาพเสี้ยวหน้า
ของคนที่บัดนี้ยู่ชิดกับไหล่เขา ปอยผมที่คลอเคลียไหล่บ่งพวงแก้มนั้นไว้
บางส่วน แต่ก็ยังเห็นหน้าผากที่โค้งมนลงมารับกับจมูกเซ็ดๆ คิ้วโยงขมวด
หากัน และปากบางแ่มสนิทเป็นเส้นตรง

มันยิ่งน่าหงุดหงิดสุดๆ เมื่อเห็นชัดเจนว่าเธอไม่ได้สนใจจะแก้ไขความ
งุนงงของเขาเลย เอาแต่ล่อกล่อกล้ายกำลังหลบอะไรบางอย่างอยู่ พอเขา
จะเอ่ยถาม เธอก็หันมาทำตาดูใส่เขาเสียอย่างนั้น

แต่งงอยู่ไม่นาน ความสูงทำให้สองตาของชายหนุ่มพอที่จะโผล่พ้น
ขอบด้านบนของหนังสือพิมพ์ออกไปเจอกลุ่มผู้ชายร่างยักษ์สี่ห้าคนที่เดิน
อาดๆ วนอยู่หน้าทางเดินร้านกาแฟเบื้องหน้าพวกเขา เห็นชัดเจนว่ายิ่งคน
พวกนั้นเข้ามาใกล้ หญิงสาวข้างตัวก็ยิ่งพยายามห่อตัวให้เหลือนิดเดียว
เหมือนพยายามให้หนังสือพิมพ์เล่มใหญ่บังตัวเองให้มิด สองมือเล็กกำ
กระดาษเกร็งแน่น สองตากลมโตเบิกตื่นตลอดเวลา

กลุ่มคนพวกนั้นพูดคุยกันอยู่สักพักก็ออกจากหน้าร้านไป และก็เป็นที่
วินาที่เดียวกันกับที่ตาคู่กลมแอบมองลอดหนังสือพิมพ์ออกไปแล้วเห็นว่าทาง
ปลดโปรง เธอปิดหนังสือพิมพ์เล่มใหญ่แล้วโยนมันทิ้งลงข้างตัวก่อนจะเดิน
ฝั่งผุดลุกขึ้นยืน หันขวับมากล่าวบางอย่างกับชายหนุ่มในสิ่งที่เขาไม่ได้ยิน
เช่นเดิม และก้าวฉับๆ ออกจากร้านกาแฟไปทันที

อะไรกันเนี่ย!

อนลหน้าเหลือแบบเลือกทำสีหน้าไม่ถูก ร้องลั่นอยู่ในใจ ในหัวเต็ม
ไปด้วยคำถามที่รู้ว่าคงไม่มีผู้ใดให้คำตอบได้เพราะคนต้นเรื่องเดินหายไปยัง
ทางออกสนามบินอย่างรวดเร็วจนตอนนั้นไม่เห็นแม่แต่เงา เหตุการณ์เหล่านั้น
เกิดขึ้นเพียงไม่กี่นาที รวดเร็วชนิดที่ชายหนุ่มต่างชาติยังไม่ทันได้เข้าใจเรื่อง
ราวหรือหายจากอาการง ซึ่งเป็นใบหน้าที่ทำดูได้ยากนักจากท่านประธาน
อนลผู้ที่ทุกอย่างอยู่ในการควบคุม ได้สติอีกครั้งก็เมื่อได้ยินเสียงดังขึ้นที่หู

“เออะ...เอ๋อ...คุณอนลครับ”

และเมื่อหันกลับมาที่หน้าจอ เขาก็ได้พบกับสายตาสายหลายคู่ที่จ้องมาที่เขาเป็นตาเดียว รู้ทันทีว่าเหตุการณ์ไร้สาระทั้งหมดนั้นได้ออกสู่สายตาคนทั้งห้องประชุมแล้ว ท่านประธานหนุ่มที่ทุกคนในบริษัทรู้ดีถึงความเย็นระเฉียบและไม่ชอบให้มีอะไรผิดพลาดจึงต้องรีบกระแอมเก็บอาการเหลว ก่อนหันมาทำหน้าที่จริงจั่งใส่จออีกครั้ง

“เอ่อ...เหตุการณ์เรียบริ้อยดีไหมครับคุณอนล” วิชิตคนเดิมจำต้องเป็นตัวแทนคนทั้งห้องประชุมเพราะตัวเองพูดค้างอยู่ค่อยๆ เอ่ยถามผ่านกล้อง สีหน้าเหมือนไม่แน่ใจเช่นกันว่าควรพูดอะไรต่อไป

“ก็เรียบริ้อยดี พูดต่อได้เลย” อนลพยักหน้า ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ไม่...ไม่ต้องไปจัดการอะไรกับคุณผู้หญิงคนนั้นก่อนหรือครับ” อนลจับได้ว่ามีน้ำเสียงแปลกๆ ในคำถามนั้น รู้ทันทีว่าสายตาสายทุกคู่ที่มองเขาอยู่นั้นกำลังสงสัยถึงสิ่งที่เกิดขึ้นหลังหนังสือพิมพ์ และคงคิดไปถึงไหนต่อไหนเรียบริ้อยแล้วแน่ๆ

ผู้หญิงประหลาดคนนั้นทำเขาเสียเส้นไปหมดจริงๆ

“ผมไม่รู้จักเธอ” ท่านประธานตอบเสียงเข้ม แม้จะกระอักกระอ่วนแต่ไหนก็ยังคงต้องคุมสีหน้าให้เรียบเฉย “แล้วสรุปคำถามที่ผมถามไป วันนี้จะได้คำตอบไหม ชูระผมยังมีอีกเยอะนะครับ คงไม่มีเวลานั่งฟังพวกคุณทั้งวัน”

เมื่อเห็นว่าคำสรุปของท่านประธานที่แม้จะนั่งอยู่ในจอก็ส่งไเอเย็นเยียบปกคลุมได้ทั่วทั้งห้องประชุม และเพราะรู้จักลูกชายท่านประธานใหญ่ดีในเรื่องความจริงจั่ง วิชิตจึงรู้ตัวว่าถ้าหากยังมีคำถามต่อ หน้าทีการงานของตัวเองก็อาจจะเริ่มไม่มั่นคงได้ ผู้จัดการฝ่ายขายจึงรีบปรับสีหน้าแล้วกุลิกุจจออธิบายภาพบนจอต่อไป แกล้งทำลืมไปเสียว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นเมื่อครู่

การประชุมที่กระอักกระอ่วนที่สุดตั้งแต่ทำงานมากินเวลาต่อไปอีก

เพียงไม่นาน เมื่อได้ทราบข้อมูลตามที่ต้องการและแจกแจงงานทุกอย่างให้แต่ละคนเรียบร้อยแล้วพร้อมกำหนดวันประชุมครั้งต่อไป อนลก็กดปุ่มออกจากห้องประชุมและปิดหน้าต่างลง

เมื่อถอดหูฟังไร้สายแบบตัดเสียงรบกวนข้างออก ความเคลื่อนไหวรอบตัวก็กลับมาอีกครั้ง ทั้งเสียงจ๊อกแจ๊กจอยในสนามบิน เสียงคนลากกระเป๋าเดินทางผ่านหน้า เสียงประกาศของสายการบิน เสียงพนักงานร้านอาหารแปร์บอว์เตอร์ เสียงซ็อนกระทบแก้วกาแฟดังกริ่ง

ซึ่งพอประสาทสัมผัสหวนคืนสู่โลกแห่งความจริง สิ่งแรกที่วิ่งเข้ามาในสมองเพราะยังค้างคาอยู่ก็คือเหตุการณ์ประหลาดที่ทำเอาตนเกือบหน้าแตกต่อหน้าลูกน้องทั้งห้องเมื่อครู่

อะไรกัน มิฉฉัพหรือ...หรือว่าทำอะไรผิดมาถึงต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนั้น

ผู้หญิงอะไร เพี้ยนแน่ๆ

อนลสรุปความคิดสุดท้ายอย่างมั่นใจ สายหัวตากับเรื่องราวสุดเพี้ยนที่เจอในวันนี้ ขณะมือเริ่มเก็บอุปกรณ์ลงกระเป๋าก็นึกในใจว่าประเทศนี้ต้อนรับเขาด้วยเรื่องราวประหลาดใจได้ดีไม่หยอก

เอ๊ะ?

ขณะที่กำลังรวบรวมของสองอย่างสุดท้ายคือสายชาร์จแบตเตอรี่และสมุดบันทึก สายตาก็เหลือบไปเห็นบางสิ่งที่น่าสนใจในตัว มองปราดเดียวก็รู้ว่ามันไม่ใช่ของของตนเพราะมันช่างปุกปุยฟูฟ่องด้วยขนนกสีขาว ห้อยระย้าอยู่กับหลอดทรงกลมที่ในวงถักสานกันเป็นตาข่ายไขว้ไปมาด้วยทิศทางแปลกๆ ตัวตาข่ายนี้ผูกห้อยติดอยู่กับกุญแจสีเงินดอกเล็กดอกหนึ่ง

เขาพอจะเคยเห็นเจ้าสิ่งนี้อยู่ตามร้านงานศิลปะหรือของตกแต่งบ้าน มันคือตาข่ายดักฝันร้าย หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่าดริมแคชเชอร์ รู้คร่าวๆ ว่ามันเป็นเครื่องรางชนิดหนึ่งที่มีคุณสมบัตช่วยอวยพรให้ฝันร้ายกลายเป็นดี

คว้ามั่นขึ้นมาดูก่อนมองซ้ายมองขวา แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีใครแสดงท่าที่เป็นเจ้าของ ไม่รู้ว่ามันมาอยู่ตรงนี้ได้ยังไงและตั้งแต่เมื่อไหร่ ยังไม่ทันที่จะตัดสินใจอะไรก็ต้องหันขวับขึ้นไปมองตามเสียงตะโกนเรียกของภากรที่ตั้งมาจากนอกรั้วของร้านกาแฟ

“คุณนอนหลับเสร็จแล้วใช่ไหมครับ” ภากรพยักหน้า “รีบไปเถอะครับ ผม வருทมมาจดใจใกล้ๆ แล้ว แอบจดได้แบบเดียวครับ”

“โอเคๆ เสร็จแล้ว”

เพราะท่าทางของเพื่อนดูเร่งรีบ เขาจึงกวาดทุกอย่างรวบลงกระเป๋า ก่อนจะรูตชิบปิดและรีบเดินออกจากร้านไป

๒

เขาคอนันต์ในความทรงจำอันรางเลือน

ย่างกุ้ง มีศักดิ์เป็นเมืองหลวงเก่า ปัจจุบันยังคงเป็นเมืองศูนย์กลางทางการค้าที่สำคัญของประเทศเพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศไทย และมีประวัติศาสตร์ร่วมกันมาช้านานอย่างเมียนมา ด้วยความสดใหม่ของทรัพยากรทางเศรษฐกิจ ที่นี่จึงถือว่าเป็นจุดลงทุนที่กำลังเนื้อหอมอันดับต้นๆ ในภูมิภาคนี้ สำหรับบอนลผู้ซึ่งชีวิตตั้งแต่เรียนจบด้านบริหารและเศรษฐศาสตร์ก็มุ่งมั่งมีอยู่กับการรับช่วงงานที่บริษัท นี่คือข้อมูลทั้งหมดของประเทศนี้ที่เขาจำจริงๆ

ทั้งที่ใช้ชีวิตที่ต่างประเทศมาหลายปี แต่ก็เป็นชีวิตวัยเรียนที่ควบคู่ไปกับการเริ่มเรียนรู้งานที่บริษัท ข้อมูลลูกค้าและตัวเลขยอดขายในปัจจุบันเป็นสิ่งที่คุณค่ามากกว่าสถานที่ท่องเที่ยว ในสายตาของชายหนุ่มผู้เดินทางไปหลายประเทศรอบโลกเพราะต้องพบปะคู่ค้านานาชาติมากมาย ประเทศที่สวยงามที่สุดสำหรับบอนลก็คือประเทศที่สามารถทำกำไรและผลประโยชน์ทางธุรกิจให้เขาได้มากที่สุด

โดยปกติแล้วการเดินทางไปต่างประเทศครั้งไหนที่ไม่ได้มีเม็ดเงินเป็น

เป้าหมายหลัก ชายหนุ่มก็มักจะเลือกสนใจหน้าจอร์จอร์คัพที่มีเรื่องราวของ
ธุรกิจและตัวเลขมากกว่าส่วนใจวิวิข้างทาง แต่ทันทีที่รถหยุดยานไปตามถนน
กลางเมืองอย่างกึ่ง กลับกลายเป็นว่าความเคยชินนั้นเปลี่ยนไป เพราะใน
ทุกๆ นาทีมีสิ่งที่ทำให้เขาจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นมามองวิวนอกรถโดย
อัตโนมัติ นั่นก็คือเสียงแตรรถที่ตั้งปริศนารีดแสบหูตลอดเวลา ไม่รู้ว่ามี
จากคันไหนและจะสื่อสารกับคันไหน แต่ผลที่ได้แน่นอนคือมันทำให้คนที่
ไม่ค่อยได้ชมวิวมืองไหนได้เงยหน้ามองความเป็นอยู่ของผู้คนต่างแดนที่
สองฟากฝั่งถนนเป็นระยะๆ

“เดี๋ยวอยู่ๆ ไปก็ชินครับ” ภากรกล่าวยิ้มๆ อย่างคนที่อ่านสีหน้าและ
อาการชะง่อมองหาที่มาของเสียงนั้นออก “ถือซะว่าเสียงแตรก็เหมือนเรา
หักทนายส์ลัทธิรถคันข้างๆ เหมือนเจอคนรู้จักที่ตลาด หักแล้วก็ผ่านกันไป
เฉยๆ ไม่มีอะไรหรอกครับ”

อนลไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรกับคำอธิบาย นึกอยู่ว่าถ้าเป็นที่บ้านเกิด
ของตน ด้วยเสียงแตรลั่นขนาดนี้คงไม่ได้หักแล้วผ่านกันไปเฉยๆ แน่

สายตาของผู้เดินทางมาถึงครั้งแรกมองตึกกรมบ้านช่องที่แตกต่างจาก
ประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนผ่านการเคลื่อนที่ไปอย่างไม่คล่องตัวบน
ถนนที่คลาคล่ำไปด้วยรถ ตัวตึกที่ตั้งติดกันข้างทางกันข้างเรียงรายกันเต็ม
สองฝั่งถนน ถ้าตรงไหนดูคล้ายจะเป็นชุมชนหรือตลาดก็จะเป็นตึกห้าถึงหก
ชั้นเบียดเสียดกัน ชั้นล่างสุดมักเปิดเป็นร้านขายของ ซึ่งก็ครบถ้วนไปด้วย
อุปกรณ์ดำรงชีพของมนุษย์ในหลากหลายรูปแบบ ส่วนของย่านการค้าก็มี
ห้างสรรพสินค้าที่ทันสมัยใหญ่โตไม่แพ้เมืองไทย

แต่ความแตกต่างหนึ่งอย่างที่ไม่ค่อยจะสนใจเงยหน้าจากจอมือถือ
ซึ่งมีเรื่องงานหลังไหลเข้ามาตลอดเวลาถึงสังเกตได้ว่ามันแตกต่างจากบ้าน
เมืองของตน ก็คือพื้นที่ส่วนมากในเมืองอย่างกึ่งนั้นยังคงมีความร่มรื่นของ
สวนสาธารณะและต้นไม้ขนาดใหญ่กระจายอยู่ทั่วทั้งเมือง

“มาอยู่ที่นี้เกือบปี แก่ใจดำมากเลยนะที่ไม่กลับไปเยี่ยมกันบ้างเลย

ทั้งที่บินแค่ชั่วโมงเดียวก็ถึงบ้านแล้ว” อนลเอ่ยขณะสายตายังมองผ่านไปนอกกระจกรถ “บินจากไทยมาที่นี่ ใช้เวลาน้อยกว่าขับรถออกจากบริษัทกลับบ้านซะอีก”

ภากรหัวเราะน้อยๆ อมยิ้มกับคำเปรียบเทียบเรื่องการจราจรที่ดูจะเป็นเรื่องจริงนั้น

“งานยุ่งพอตัวเลยครับ ยิ่งตอนมาอยู่เดือนแรกๆ อะไรก็แปลกไปหมด ต้องพยายามเรียนรู้ปรับตัวเยอะเลย ทั้งที่อยู่ ที่กิน ที่ทำงาน ก็เลยวุ่นวายพอสมควรครับ ทุกวันนี้พอจะลงตัวบ้างแล้วก็เปิดโพรเจกต์ใหม่ที่นี่อีกพอดี”

“ก็ฉันบอกแกแล้วว่าไม่ต้องย้ายมาที่นี่ ให้คุณแม่ส่งคนอื่นมาประจำก็ได้ ไม่เห็นจำเป็นที่แกจะต้องเดินทางมาเองให้ลำบาก” นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อนลพูดเรื่องนี้กับภากร เขาจำได้ดีว่าตนพร่ำบอกและไม่เคยเห็นด้วยเลยตั้งแต่ที่ชายหนุ่มขอย้ายมาประจำที่นี่ “ถ้าอยากกลับไปไทยเมื่อไหร่บอกได้เลย รับรองว่าฉันโทร. กริ่งเดียวแค่นั้นแหละ แกก็เตรียมเก็บกระเป๋ากลับไปนอนสบายๆ ที่บ้านเราได้เลย ไม่ต้องกลัวแม่ฉันจะว่าหรอก”

“ขอบคุณคุณอนลมากครับ”

แม่ทั้งคู่จะอายุอานามไล่เลี่ยกัน ห่างกันอย่างมากก็เพียงแก่เดือน แต่ภากรก็ยังคงเอ่ยด้วยความนอบน้อมและให้เกียรติชายหนุ่มที่เบาะข้างๆ อย่างที่เคยทำมาตลอดตั้งแต่วัยเด็ก

“แต่การที่ผมขอย้ายมาประจำที่นี่ก็เพราะผมอยากหาประสบการณ์ใหม่ๆ เองครับ ต้องขอบคุณคุณนายแม่มากๆ เลยต่างหากที่ให้โอกาสนี้กับผม”

ภากรยิ้มเมื่อกล่าวถึงนลยา มารดาของอนล ผู้ที่เขาเรียกติดปากมาตั้งแต่เด็กว่าคุณนายแม่ เธอรับอุปการะเขามาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ให้ที่พักที่อาศัย ให้ทุนการศึกษาจนเรียนจบปริญญาตรีด้านวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ และสนับสนุนให้มีหน้าที่การงานที่ดีในบริษัท เขากับอนลจึงโตมา

ด้วยกันตั้งแต่เด็กๆ เพิ่งมาแยกกันก็ตอนเรียนมหาวิทยาลัยที่ชายหนุ่มไปเรียนต่อที่ต่างประเทศนั่นเอง

“อยู่ที่นี้สนุกมาก ผมได้เรียนรู้อะไรแปลกใหม่เยอะเลย คนพม่าน่ารักมากนะครับ ถ้าคุณอนลได้มาอยู่ที่นี้สักสองสามอาทิตย์รับรองจะติดใจ”

อนลกวาดมองไปรอบตัวตามคำที่เพื่อนบอก ก็ต้องยอมรับว่าคงจะเป็นเรื่องจริงที่ภาครต้องปรับตัวอย่างมากในประเทศที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ พอมีความรู้เล็กๆ น้อยๆ ว่าเมียนมาเพิ่งเปิดอวตโคมสู่สายตาโลกเพียงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ทั้งที่บริษัทของเขาเริ่มเข้ามาเจาะตลาดในประเทศเพื่อนบ้านได้เกือบปีกว่า แต่เพราะไม่ใช่แผนกที่ตนรับผิดชอบโดยตรง บวกกับงานที่เพิ่มพูนเพราะการก่อตั้งบริษัทใหม่จึงทำให้ไม่เคยสนใจตลาดตรงนี้ และข้อมูลในหัวที่มีน้อยมากทำให้อะไรหลายๆ อย่างดูแปลกตาสำหรับเขาอยู่มาก ต่างจากวิศวกรหนุ่มเพื่อนสนิทที่ดูสบายๆ พุดไปก็ขับรถพวงมาลัยซ้ายไปตามถนนอย่างคุ้นชิน รวมถึงรู้จักทิศทางตรอกซอกซอยดีไม่ต่างจากคนที่ท้องถิ่นเลย

“คงจะยาก ตอนหนึ่งงานที่หนุ่มกองเป็นพะเนินเทินทึก แก่ก็รู้ว่าบริษัทใหญ่จับตางานของแอมสเปซทุกกระเบียดนิ้ว ถ้ายอดขายไม่เป็นไปตามเป้าหรือดีตลาดไม่ได้ภายในสิ้นปีนี้ เราคงไม่ได้เป็นตัวแทนจำหน่ายในปีหน้าต่อ” ชายหนุ่มว่า “ครั้งนี้ฉันคงอยู่ได้ไม่กี่วัน ถ้าทำเรื่องย้ายตัวน้องเมอเสร็จ ก็คงต้องรีบกลับไปสะสางงานต่อ”

ชื่อใหม่ที่ปรากฏขึ้นในบทสนทนาทำให้บรรยากาศในรถเงียบไปโดยปริยาย สายตาของชายหนุ่มทั้งสองมองถนนยามเย็นที่คึกคักไปด้วยผู้คน ที่เพิ่งเลิกงาน ถนนทั้งสี่เลนแน่นขนัดไปด้วยรถ ในใจหวนคิดถึงเรื่องเดียวกัน แต่ด้วยความคิดภายในที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

“ผมขอโทษจริงๆ ครับคุณอนล” ภาครเอ่ยเสียงต่ำหลังจากเงียบไปพักใหญ่ ดวงตาสีน้ำตาลแสนอบอุ่นนั้นเจือแววเศร้าระส่ำระสายอยู่ในลึกๆ

ที่อีกฝ่ายไม่มีทางมองเห็น “เป็นความผิดของผมเองครับที่ไม่ได้ดูแลคุณ
เฉอมอร์ให้ดี”

“มันไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นหรอก” น้ำเสียงและ
ท่าทางของหนุ่มต่างแดนที่เพิ่งเหยียบเมืองอย่างกึ่งดูมีแต่ความนิ่งเรียบอย่าง
คนที่เก็บสีหน้าเก่ง ทั้งที่ภายในนั้นเขาก็สับสนไม่แพ้ใคร “ฉันเองก็ยังมี
มึนๆ งงๆ อยู่เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น รู้ตัวอีกทีก็มีตัวเครื่องบินพร้อมคำสั่ง
จากคุณนายแม่ของแก บอกว่าต้องมาพม่าด่วน”

ยิ่งเมื่อมาเจอเพื่อนที่นี่ อนาคตยิ่งรู้ว่าไม่ใช่เขาคนเดียวที่ยังอยู่ในอาการ
สับสนกับเรื่องนี้

“เอาจริงๆ ตอนที่คุยโทรศัพท์กับแกฉันก็ยังคงงงๆ อยู่ ดีเลย...คราวนี้
มาเจอกันตัวเป็นๆ แล้ว เรื่องมันเป็นยังไงมาอย่างไร แกล้งเล่าให้ละเอียด
อีกที่ได้ไหม”

คนที่ประจำอยู่ในพื้นที่เกิดเหตุ และดูจะเป็นคนที่รู้รายละเอียด
ครั้งนี้มากที่สุดตรงจากตัวเฉอมอร์ที่เป็นสาเหตุให้ชายหนุ่มทั้งสองได้มานั่งอยู่
ด้วยกันแบบไม่คาดฝันพยักหน้าบ่อยๆ ก่อนเริ่มเล่า

“ตอนที่คุณเฉอมอร์มาที่นี่ ผมยอมรับครับว่าตกใจมากที่เห็นเธอที่
อย่างกึ่ง เธอเล่นมาอย่างกับฟ้าแลบ จู่ๆ ก็โผล่มาที่ออฟฟิศเรา ทั้งตัวมีแค่
กระเป๋าเดินทางใบเดียว ตอนแรกที่เห็นยังนึกว่าตาผาด”

ไต่ยื่นคำเล่าเช่นนั้น ก็ชัดเจนเลยว่าไม่มีใครอื่นนอกจากเฉอมอร์จริงๆ
แม้จะเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ภายนอกดูอ่อนหวานเรียบร้อย และเป็นถึงลูกสาว
คนเดียวของมหาเศรษฐีเมืองไทยที่พ่อแม่หวังยิ่งกว่าจงอางหวังไข ตั้งแต่
เด็กมาเฉอมอร์ก็ไม่ใช่เด็กดี เธอมักจะเอออไปกับบิดามารดาไม่ว่าจะเป็น
เรื่องเรียน การงาน เพื่อนฝูง แต่สิ่งเดียวที่เห็นจะไม่ยอมและไม่มีใครห้าม
ได้จนพ่อแม่ต่างต้องยอมหลนหลนตาเพราะก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร
นัก นั่นก็คือความชื่นชอบในเรื่องการท่องเที่ยว ถ้าได้ออกเดินทางเมื่อไหร่
ก็จะได้เห็นความแกร่งของผู้หญิงตัวเล็กๆ คนนี้ที่ไม่ได้อ่อนแอเหมือน

รูปลักษณะภายนอกเลย

“ช่วงแรกที่เธอมาถึงผมก็ช่วยแนะนำที่พัก รถ และก็บรรดามัคคุเทศก์ พุดไทยได้ที่ผมรู้จักก็ให้พาเธอเที่ยว เพราะผมคงไม่สะดวกด้วยงานมันรัดตัวจริงๆ จนเธอบ่นผมอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นเจ้าถิ่นเสียเปล่าแต่ไม่ต้องรับแขกเลย” สารทิพนุ่มว่า “ครั้งสุดท้ายที่ผมเจอเธอ เธอก็น่าจะอยู่ที่นี้มาเกือบสองอาทิตย์ได้แล้ว เธอแวะเอาการ์ดงานแต่งงานมาให้ผม และก็บอกว่าจะเดินทางขึ้นเหนือเป็นทริปสุดท้ายก่อนกลับไปไทย เธอมาชวนผม แต่ผมยังให้คำตอบไม่ได้เพราะตารางงานมันแน่นเหลือเกิน เธอบอกผมว่าจะมาเอาคำตอบในวันรุ่งขึ้น แต่ผมก็ไม่ได้อยู่เจอเธอเพราะต้องบินไปสิงคโปร์ด่วน...”

คนเล่าเหมือนกำลังย้อนเวลากลับไปที่เหตุการณ์วันนั้น วันที่มันผ่านไปไปแล้ว แต่ทุกคำพูดยังแจ่มชัดเหมือนดังก้องอยู่ในหัว น้ำเสียงช่วงท้ายหายไปเพราะเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกอยู่ที่คอ ยิ่งนึกย้อนไปภาครก็ยิ่งรู้สึกโกรธตัวเอง

“ช่วงนั้นมีประกาศอยู่ว่าพายุจะเข้าทางเหนือ ถ้าผมอยู่เจอเธอในวันนั้น ผมอาจจะได้ห้ามเธอไม่ให้ออกเดินทาง ถนนหนทางมันก็ไม่ค่อยดี...และเธอก็คงไม่ประสบอุบัติเหตุแบบนี้” ยิ่งนึกย้อนภาพความทรงจำ มันก็ยิ่งทำให้ความรู้สึกห่อเหี่ยวแห่งผากราวกับดินไร้น้ำ “ผมผิดเองครับ”

“ผิดอะไรกันเล่า” อนาคตกลับสายหัว “ก็สำนักงานใหญ่เล่นมีคำสั่งส่งแกไปดูงานที่สิงคโปร์ด่วนจี๋แบบนั้น แกจะไปทำอะไรได้ วันที่น้องเหมอประสบอุบัติเหตุก็เป็นวันเดียวกับที่แกบินกลับมาไม่ใช่เหรอ พอรู้ข่าว แกก็เป็นคนแรกที่ถึงตัวน้องเหมอ และถ้าไม่ได้แกคอยดูแลประสานงานเรื่องหมอเรื่องโรงพยาบาลให้ น้องเหมอก็คงแย่กว่านี้”

ใช้ว่าอนาคตตั้งใจปลอมใจ แต่เขาพูดตามความเป็นจริง ถึงแม้ภาครจะเป็นคนเดียวที่อยู่ที่นี่ตอนเกิดเหตุ แต่เจ้าตัวก็ไม่ควรเอาเรื่องนี้มานั่งอมทุกข์อยู่แบบนี้

“งานนี้เหมือนจะเป็นฉันเองต่างหากที่ไม่ยอมดูแลคุ้มครองมันตัวเองให้ดี

สมควรแล้วที่คุณนำอรวีกับคุณลุงชวาเขาตามมาตำฉันบ้านแตก คุณนายแม่ของแก่นี่หน้าชาไปสามวัน” อนาคตก็ยิ้มมุ่มปาก เหมือนจะพูดให้เป็นเรื่องตลก แต่มั่นก็ขำไม่ออก สุดท้ายจึงกลายเป็นรอยยิ้มที่ดูเย้ยหยันชีวิตตัวเองอย่างที่สุด ซึ่งสีหน้าและคำพูดเช่นนี้จะไม่มีวันที่ท่านประธานอนาคตให้คนไม่สนิทได้เห็นอย่างแน่นอน “นึกแล้วฉันนี่มันไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ไม่รู้ว่าน้องเหมอบินมาพม่า บินมาทำไม ไปไหนบ้าง ไม่รู้แม่กระทั่งว่าเธอมีเพจเฟซบุ๊กที่เล่าเรื่องการเดินทางจนมีคนติดตามเป็นหมื่นๆ”

ภาครเปลลละสายตาจากถนน เหลือบมองใบหน้าของคนข้างๆ เพื่อจะยั่วว่าที่ตนได้ยื่นนั้นไม่ผิด

“แสดงว่าคุณอนาคตได้อ่านเรื่องราวในเพจนั้นแล้วใช่ไหมครับ”

เมื่ออนาคตจะมีฐานะเป็นถึงลูกชายของผู้มีพระคุณทั้งชีวิตของเขา แต่ในฐานะเพื่อนเล่นที่คลุกคลีกันมาตั้งแต่ยังเด็ก ภาครจึงรู้จักอนาคตดี ในฐานะประธานบริษัท อนาคตคือท่านประธานที่ลูกน้องทุกคนต้องยื่นตัวเกร็งทุกครั้ง ที่พูดด้วย กิตติศัพท์เรื่องความสมบูรณ์แบบและความมุ่งมั่นกับการทำงานของเจ้านายคนนี้เป็นที่รู้จักกันดี และสิ่งที่คุณอนาคตเกลียดที่สุดในการทำงานก็คือความผิดพลาด

แต่ในฐานะของเพื่อนหรือมนุษย์ปุถุชนธรรมดายามที่อยู่นอกห้องประชุม แม้ความเข้มของหน้ากากผู้บริหารอาจเบาบางลง แต่ความนิยมความสมบูรณ์แบบในงานซึ่งกลายเป็นพื้นฐานนิสัยไปแล้วยังคงอยู่ จึงไม่บ่อยครั้งนักที่จะเห็นว่าเขาออกปากยอมรับความผิดพลาดได้ง่ายดายแบบตอนนี้

“อ่านแล้วสิ” อนาคตยกหน้าก่อนถามเรียบๆ “เกออยู่ที่นี้ เคยเจอเขาบ้างไหมล่ะ”

เรื่องราวจากเฟซบุ๊กแฟนเพจนั้นเป็นเรื่องใหม่ที่หึ่งหึ่งคุ้รับรู้ในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน ภาครใช้เวลาอยู่นานมากในการตัดสินใจบอกอนาคตที่อยู่ในฐานะคู่หมั้นเกี่ยวกับ ‘เขา’ ที่อยู่ในบันทึคนั้น แต่กลับกลายเป็นว่าสีหน้าของอนาคตตอนรับรู้เรื่องราวนี้ไม่ได้ต่างอะไรจากตอนนี้เลยสักนิด ไม่มีใคร

เศร้า ไม่มีเสียใจ เขาดูเฉยๆ แบบที่ไม่ได้พยายามฝืนหรือแก้งทำเสียด้วย อนาคตกังวลเรื่องอาการเจ็บป่วยของเมออร์ แต่ไม่ได้กังวลเรื่องเนื้อหาในเพลง ที่คู่หมั้นของตนเป็นคนบันทึกเรื่องราวลงไป ยิ่งเห็นได้ชัดจากคำถามที่ดูเรื่อยๆ นั้นยิ่งทำให้การอดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้ว่า ช่างในจิตใจของเพื่อน คนนี้นั้นคิดอะไรอยู่กันแน่

“ผมไม่ทราบเลยจริงๆ ครับว่าเธอหมายถึงใคร พยายามนึกยังไงก็ นึกไม่ออก เธออาจจะรู้จักกับใครใหม่ที่นี่ ผมไม่แน่ใจ” เจ้าของดวงตาสี น้ำตาลขมวดคิ้ว สายหวั่นกับคำถามที่ตนพยายามนึกเท่าไรก็หาคำตอบไม่ได้ “แล้วคุณ...จะทำยังไงต่อไปครับ”

“ฉันจะไปทำอะไรได้เล่า เรื่องของผู้ชายคนนั้นมันเป็นเรื่องที่ห้องหมอ เขาต้องตัดสินใจ” อนาคตตอบขณะสองตายังคงมองหน้าจอโทรทัศน์ที่มีนางเข้ามาไม่ขาดสายพลางพูดในสิ่งที่คิดต่อ “แต่ยังไงฉันก็คิดว่าคุณน่าจะคุยกับ คุณลุงซาจังน่าจะยอมให้ยกเลิกงานแต่งของเราง่ายๆ แน่ๆ”

และภากรก็คิดว่าตนได้คำตอบในสิ่งที่สงสัยแล้ว อนาคตก็ยังเป็นอนาคต เขาไม่แน่ใจว่าเพื่อนเฝ้าคำสามคำอย่าง งาน คู่หมั้น ความรัก มาเชื่อมโยงกันในลักษณะอย่างไร สำหรับสมองของท่านประธานบริหารมันอาจจะเชื่อมโยงกันด้วยคำว่าผลประโยชน์มากกว่าความรู้สึก เลยทำให้อนาคตยังสามารถพูดเรื่องละเอียดอ่อนขนาดนี้ได้ด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเรียบนิ่ง ราวกับมันเป็นแค่งานโครงการหนึ่งเท่านั้น

“ตอนนี้นั้นก็คงทำได้แค่ทำหน้าที่ของคู่หมั้นให้ดีที่สุดก่อน เคลียร์ เรื่องเอกสารโรงพยาบาลให้เรียบร้อย ดูแลให้ห้องหมอกลับเมืองไทยให้เร็วที่สุด ทำให้พ่อแม่เขาสบายใจ แล้วหลังจากนั้นอะไรจะเป็นยังไงก็คงต้องนั่งคุยกัน”

ท่านประธานวางแผนชีวิตเป็นลำดับขั้นตอนราวกับแผนธุรกิจ

“เรื่องการส่งตัวคุณเมออร์กลับไทย ผมคิดว่าบางทีมันอาจจะไม่ได้ง่ายแบบนั้น เธอน่าจะยังไม่พร้อมเดินทางตอนนี้ครับ”

อนลเงยหน้าขึ้นมาจากจอโทรศัพท์ หันไปมองหน้าเพื่อนผู้พ่วงตำแหน่งคนขับรถประจำตัววันนี้ด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ และสังเกตเห็นว่าใบหน้านั้นมีความกังวลปรากฏขึ้นมาชัดเจนจากที่มันคุกรุ่นด้วยความเครียดเคร่งอยู่แล้ว

“ทำไม ยังติดปัญหาอะไรเธอ ก็ตามที่แสบอก น่องเฉยพื่นแล้วและก็ไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงตรงไหนไม่ใช่เธอ”

แสงของอาทิตย์อัสดงส่องไปหน้าหนุ่มไทยที่มาใช้ชีวิตในต่างแดนมองเห็นร่องรอยของความกังวลเต็มเปี่ยม มือที่กุมพวงมาลัยรถเกร็งขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“ผมเพิ่งได้รับข่าวจากคุณหมอก่อนที่จะไปรับคุณอนลที่สนามบินเองครับ ผมยังไม่กล้าแจ้งให้ใครที่ไทยทราบเลย”

ภาครเสียงแผ่ว เอ่ยเหมือนไม่แน่ใจว่าตัวเองควรจะพูดออกมาหรือไม่

“จากผลตรวจล่าสุด ทางโรงพยาบาลแจ้งว่า คุณเฉย...เธอ...เธอมีปัญหากับความทรงจำนะครับ”

ภาครเลี้ยวรถเข้ามาในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งที่ได้รับการรับรองว่าเป็นโรงพยาบาลชั้นนำที่มีมาตรฐานระดับนานาชาติและราคาค่ารักษาสูงติดอันดับในอย่างกุ่ม ตามคำสั่งของบิดามารดาของเฉยออร์ เจ้าของบริษัทผู้จัดจำหน่ายสินค้าไอทีในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ต้องการให้ลูกสาวคนเดียวได้รับการรักษาที่ดีที่สุด

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในตัวตึก อนลก็ต้องเลิกคิดด้วยความประหลาดใจกับความหรรษาทันสมัยเกินคาด แตกต่างจากตัวอาคารภายนอกที่ดูธรรมดา มองอาคารรอบข้างแล้วก็นึกไม่ออกกับความหรรษาถึงเพียงนี้ที่ด้านใน พนักงานต้อนรับที่พูดภาษาอังกฤษจะฉานนั่งประจำอยู่ที่เคาน์เตอร์สีครีม ทางเดินพื้นแกรนิตลายหินอ่อนสีขาวสะท้อนเป็นประกายกับเซนเดอ-

เลียร์แก้วห้อยระย้าเหนือศีรษะ ทางเดินไปสุดที่โถงลิฟต์ขนาดใหญ่ ขวามือ มีบันไดเลื่อนไปสู่ชั้นสอง พื้นที่โดยรวมยังคงเป็นสีขาวตามรูปแบบของโรงพยาบาลทั่วไป แต่มันทรูหราด้วยการตกแต่งแนวร่วมสมัย ไม่ต่างจากโรงพยาบาลเอกชนเบอร์ต้นๆ ที่ไทยเลย

สิ่งเดียวที่แตกต่างและยังไม่เป็นที่คุ้นตาหนุ่มต่างแดนที่เพิ่งเหยียบย่างเข้าประเทศนี้มาเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก็คือการแต่งกายของผู้คนที่ส่วนมากยังคงสวมชุดประจำชาติ ผู้หญิงสวมเสื้อกับผ้าถุงสีสดสวย ผู้ชายสวมเชิ้ตกับโสร่ง ความเป็นเอกลักษณ์นี้ควรจะเข้ากันไม่ได้กับการตกแต่งแบบนำสมัย แต่มันช่างประหลาดที่บรรยากาศและสภาพแวดล้อมโดยรวมดันดูกลมกลืนกันไปได้

ภาครพาเขาเดินไปตามทางเดินที่สองข้างทางมีห้องพักผู้ป่วยเรียงราย จนมาหยุดอยู่ที่หน้าห้องหนึ่ง ชายหนุ่มเคาะประตูให้สัญญาณก่อนที่จะผลักประตูเข้าไป

ในห้องพักผู้ป่วยสว่างไสวจากทั้งแสงธรรมชาติและไฟนีออน ภายในสะอาดสะอ้านกว้างขวางสมกับเป็นห้องพักรักษาพยาบาลเอกชนมาตรฐานสูง ตู้เสื้อผ้าชั้นวางของลิ้นชักอันอย่างมีดีไซน์และสะดวกต่อการใช้สอย กลางห้องคือที่ตั้งของเตียงผู้ป่วย รอบเตียงเหล็กสีขาวยาวมีทั้งเสาน้ำเกลือ เครื่องไม้เครื่องมือทางการแพทย์ดูทันสมัย ทุกอุปกรณ์ล้วนเชื่อมเข้าไปหาคนที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง

“มิงกะလာซิ่น อะมะ” ภาครกล่าวทักทายด้วยคำแปลกหูซึ่งคงจะเป็นภาษาถิ่นกับพยาบาลวัยกลางคนที่ลุกขึ้นจากโซฟาข้างเตียงพร้อมรอยยิ้มเพื่อมาต้อนรับพวกเขา

“มิงกะละบา มิสเตอร์ภาคร วันนี้มาเย็นเลยนะคะ” เธอตอบกลับ ภาครอย่างคุ้นเคยด้วยภาษาอังกฤษจะฉานและหน้าต้ายิ้มแย้ม “พอดีเลยคะ เพิ่งกลับกันมาจากห้องซีทีสแกนเมื่อครู่นี่เอง”

“วันนี้เธอเป็นยังงัยบ้างครับ” ภาครถามเป็นภาษาอังกฤษ

“วันนี้เธอทานอาหารได้เยอะขึ้นนะคะ แต่ก็ยังมีอาการอ่อนแรงอยู่บ้าง
นี่คุณหมอเพิ่งออกไปเมื่อครู่เองค่ะ ตรวจร่างกายประจำวันนี้ไม่มีอะไรน่า
เป็นห่วง ความดัน ค่าเลือด ทุกอย่างดีหมด พวกแผลฟกช้ำอาจจะยังเจ็บ
อยู่บ้าง ส่วนผลซีทีสแกนสมองที่เพิ่งทำไปวันนี้จะต้องรออีกสักพัก”

คำรายงานนั้นละเอียดบอกได้ถึงความสำเร็จในวิชาชีพ ภาครพทย์
หน้ารับคำรายงานด้วยสีหน้าพอใจ ก่อนจะหันมาแนะนำชายหนุ่มข้างหลัง

“นี่คือคุณอนล คู่หมั้นของมิสเฉอมอร์ เขาเพิ่งมาจากเมืองไทยเมื่อบาย
ครั้น... ส่วนนี่มิสชิน เป็นพยาบาลพิเศษของคุณเฉอมอร์ครับ”

มิสชินน้อมตัวรับคำทักทายของชายหนุ่มผู้มาใหม่

“มิสเฉอมอร์ต้องดีใจมากๆ เลยนะคะที่คุณมาเยี่ยม”

พยาบาลพิเศษที่ดูเป็นคนคล่องแคล่วทั้งด้านการปฏิบัติงานและภาษา
ส่งยิ้มทักทายชายหนุ่ม แต่ก่อนจะพูดอะไรต่อ เธอก็ตั้งใจขยับเข้ามาใกล้เขา
มากขึ้น ลดเสียงให้ได้ยินเฉพาะคนที่มาเยี่ยม สีหน้าดูคล้ายมีอะไรจะพูดเป็น
พิเศษ

“คุณคงทราบแล้วว่ามิสเฉอมอร์มีปัญหาเรื่องความทรงจำในอดีต ยัง
โชคดีที่เธอไม่ได้รับการกระทบกระเทือนในส่วนที่เป็นความสามารถพื้นฐาน
ในการใช้ชีวิตไปด้วย ดังนั้นภายนอกเธอจะเหมือนคนปกติทุกอย่าง แต่ใน
สมองเธอจำอะไรไม่ได้แม้แต่อย่างเดียว แม้กระทั่งตัวเองเธอก็ไม่รู้ว่
ตัวเองเป็นใคร” พยาบาลหญิงย้า “ฉะนั้นไม่ต้องตกใจนะคะถ้าเธอจะจำอะไร
ที่คุณพูดไม่ได้เลย เราจะค่อยๆ เริ่มช่วยเธอให้รื้อฟื้นความจำไปด้วยกัน
บางทีถ้าเธอได้พบกับคนที่เธอรัก ผูกพันหรือคุ้นเคย ก็อาจจะมีส่วนช่วยใน
การกระตุ้นความทรงจำของเธอได้เร็วขึ้นค่ะ”

อนลพยักหน้า นึกชื่นชมความรอบคอบของมิสชิน ที่นอกจากจะดูแล
คนไข้แล้วยังรอบคอบในการดูแลสุขภาพจิตของญาติคนไข้อีกด้วย เมื่อเขา
พยักหน้าว่ารับรู้ พยาบาลพิเศษจึงยอมถอยออกและปล่อยให้เขาเดินเข้าไป
หาคนบนเตียง

หญิงสาวร่างแบบบางเฝ้ามองการเดินทางเข้ามาของอนล จริงๆ เธอจ้องตั้งแต่ที่เข้าเข้ามาในห้องแล้วด้วยซ้ำ เครื่องหน้ากระจุมกระจิมคล้ายเครื่องหน้าของตุ๊กตาแก้วคือดวงหน้าเดิมของเฉออรหรือผู้มีตำแหน่งเป็นคู่หมั้นของเขา ต่างกันแค่แก้มที่เคยอมชมพูสดใสบัดนี้กลับซีดเซียว ริมฝีปากนั้นไม่ส่งรอยยิ้มทักทายเหมือนทุกครั้งที่เคย เขาจึงไม่ได้เห็นลักยิ้มเก๋ที่แก้มนุ่มซึ่งเป็นลักษณะเด่นของเจ้าตัว เช่นเดียวกับตาคู่หวานที่มองมาแบบไม่คุ้นเคย และเมื่ออนลเดินไปหยุดที่ข้างเตียงพร้อมรอยยิ้ม สิ่งที่ได้กลับมากลับเป็นเพียงแค่การขมวดคิ้ว

“น้องเฉอ”

หญิงสาวเอียงคอแสดงใบหน้ายุ่งยาก ริมฝีปากขมขมขบิแหว่เบา

“ขอโทษนะคะ แต่ถ้าคุณมาเยี่ยมฉันแบบนี้ คุณน่าจะพอทราบอาการป่วยของฉันแล้ว ฉันจำไม่ได้หรอกนะว่าคุณเป็นใคร”

ถ้ามีสีหน้าไม่ได้เตือนไว้เมื่อครู่ อนลก็คิดว่าตัวเองคงทำหน้าไม่ถูกเหมือนกัน เพราะถ้าเห็นจากแค่ภายนอกก็คงคิดว่าเฉออรประสບอุบัติเหตุทางรถยนต์นิดหน่อย ไม่ได้รับอันตรายใดๆ รุนแรงนอกจากแผลถลอกฟกช้ำตามเนื้อตามตัวและท่าทางอ่อนแรงซีดเซียว หญิงสาวดูเหมือนเฉออรคนเดิมที่เขาเคยเห็น ดิตออยู่อย่างเดียวเพียงแค่ท่าทางดูหวาดๆ และสายตาที่มองคนรอบตัวอย่างระแวงระวังราวกับทุกคนคือคนแปลกหน้าที่น่ากลัวไปเสียหมด ซึ่งนั่นไม่ใช่นิสัยของเฉออรที่เขารู้จัก

“คุณเฉออรครับ นี่คือคุณอนล เขาเพิ่งเดินทางมาจากเมืองไทย” ภากรที่รัฐสถานการณ์ดีกว่าเพราะตัวเองประสบมาก่อนหน้านี้แล้วเดินเข้ามาอธิบายให้ ก่อนพยักหน้าน้อยๆ กับคนมาเยี่ยมคนใหม่เป็นสัญญาณว่าขออนุญาตช่วย “คุณพ่อคุณแม่ของคุณเฉออรติดธุระอยู่ที่ต่างประเทศ ยังบินมาหาไม่ได้ คุณอนลเลยมาดูแลคุณแทนก่อนนะครับ”

ใบหน้าของเฉออรไม่ปรากฏความเข้าใจในการอธิบายนั้น ดวงตาคู่หวานยิ่งเบิกกว้างขึ้นเมื่อได้ยินคำอธิบายต่อว่า

“คุณนอน เป็นคู่หมั้นของคุณครับ”

“คุณพูดจริงหรือ”

คำถามย้อนกลับจากคนป่วยทำเอาคนอธิบายและคนที่บินข้ามน้ำข้ามทะเลมาเยี่ยมทำหน้าไม่ถูก แต่คนที่ดูมีลีลาห่างงงที่สุดคือคนป่วยเอง

“คู่หมั้น?” เธอยังทวนย้ำอีกรอบ “ไม่น่าเชื่อจริงๆ นะคะ อย่างตอนที่ฉันเจอคุณคนนี้ ฉันยังพอจำเขาได้รางๆ เหมือนคุณๆ แต่กับคุณ...ขอโทษจริงๆ นะคะ ฉันจำอะไรไม่ได้เลย หรือว่าเราหมั้นกันนานมากๆ แล้วคะ”

นิ้วชี้ของคนป่วยชี้ไปที่ ‘คุณคนนี้’ ที่เธอพอจำได้ซึ่งหมายถึงภวกรก่อนจะหันมาทำหน้าตาว่างเปล่าให้ ‘คู่หมั้น’ ของตัวเอง

อนลแอบกลั้นหายใจ เป็นจังหวะที่ทำหน้าไม่ถูกขึ้นมาจริงๆ เพราะรู้ อยู่แก่ใจว่าคำว่าคู่หมั้นของเขาและเธอนั้นอยู่ภายใต้เงื่อนไขมากมายที่ต่างจากคู่หมั้นคู่อื่น ความสัมพันธ์ระหว่างกันค่อนข้างห่างไกลจนไม่แปลกใจหากมันจะไม่ถูกบันทึกลงในลิ้นขลุ่ยความทรงจำที่ยังหลงเหลือ แต่เรื่องเหล่านั้นก็ไม่ใช้เรื่องน่าเล่าในตอนนี้ แม้จะทำใจมาบ้างแล้ว แต่พอเจออาการว่างเปล่าของหญิงสาวเข้าจริงๆ หัวใจมันก็ซึกหล่นๆ ไปอยู่ที่พื้นบ้างเหมือนกัน ได้แต่อ้อมแอ้มปลอบแบบที่ไม่รู้ว่าปลอบคนป่วยหรือปลอบใจตัวเองกันแน่

“ไม่เป็นไรครับน้องเฉม เตี้ยน้องเฉมก็จำได้เอง คุณหมอมที่นี้เขาเก่งมากครับ”

“ไม่ต้องกังวลนะคะมิสเตอร์อนล มันเป็นอาการของเธอ ถึงแม้คุณจะได้สนิทสนมรักกันขนาดไหน แต่พอสมองส่วนนั้นได้รับความเสียหายก็จะส่งผลให้เธอจำข้อมูลส่วนนั้นไม่ได้ นี่คือสิ่งที่เราต้องช่วยกันร่วมกับการอาศัยเวลาละ”

น้ำเสียงของพยาบาลชินฟังดูเห็นใจชายหนุ่มจับใจ แม้จะไม่นึกชอบสายตาสงสารนั้น แต่อนลก็พอจะเข้าใจว่ามันเป็นธรรมดาที่มีลึซึนจะคิดว่าเขาคงรู้สึกแย่มาก ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในใจของประธานบริหารหนุ่มไม่ใช่ความเสียใจ แต่มันเป็นความกังวลลึๆ กับความไม่แน่นอนของเหตุการณ์

ที่ตนควบคุมไม่ได้มากกว่า

“ใช้ครับ ไม่ต้องห่วง เราจะช่วยกัน” ภาครช่วยเสริมพร้อมส่งยิ้มให้ กำลังใจเต็มเปี่ยมให้ทุกคนในห้องตามประสานชอบเป็นห่วงความรู้สึกทุกคน เขารีบเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้บรรยากาศดูน่ากังวลไปกว่านี้ “อ้อ... ผมเอาโทรศัพท์มือถือของคุณเผื่ออร์ไปซ่อมมาแล้วนะครับ หน้าจอมันแตกจากการกระแทกเลยเอาไปเปลี่ยนหน้าจอให้ แล้วก็กลับมาใช้ได้เหมือนเดิมแล้ว ลองเปิดดูใหม่ครับ เพื่อจะนึกอะไรออกขึ้นมาบ้าง”

คนป่วยยื่นมือที่ยังระโยงระยางด้วยสายน้ำเกลือมารับโทรศัพท์เครื่องเล็กไปถือ ตอนแรกพลิกไปพลิกมาเหมือนไม้คุ่นมือ แต่เมื่อมันปลดล็อกด้วยรอยนิ้วมือได้ทันทีที่จับก็ทำให้เธอมั่นใจกับการเปิดดูมันมากขึ้น เธอยังคงใช้โทรศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่วอย่างที่ว่าสมองด้านการดำเนินชีวิตประจำวันไม่มีปัญหาใดๆ

“คุณเผื่ออร์ชอบเดินทางและก็ชอบถ่ายรูปมากๆ คุณเดินทางไปหลายที่ ผมว่าน่าจะเกือบรอบโลกได้แล้วมั้งครับ” ภาครเกริ่น พยายามนึกหาอะไรที่จะช่วยทำให้หญิงสาวสติเสีขึ้นมาได้บ้างอย่างการเล่าถึงกิจกรรมที่เธอชอบ “ลองเปิดในอัลบั้มรูปดูใหม่ครับ น่าจะมีภาพสวยๆ เยอะเลย”

ใบหน้าของตุ๊กตาแก้วเหมือนไม่แน่ใจกับคำแนะนำ แต่ก็ยอมทำตามด้วยการเปิดอัลบั้มภาพถ่าย เลื่อนดูทีละรูปที่ล้วนถูกบันทึกด้วยฝีมือตัวเองอย่างใจเย็น เห็นได้ชัดว่าภาพของสถานที่ท่องเที่ยวและธรรมชาติเหล่านั้นทำให้สีหน้าที่เคยยุ่งเหยิงค่อยๆ ผ่อนคลายอย่างเห็นได้ชัด

“สถานที่พวกนี้...ฉันไปมาหมดแล้วเหอะคะ” ดวงตาคู่นั้นเปล่งประกาย “สวยมากๆ เลย”

“นอกจากเดินทางแล้ว คุณก็ชอบเขียนบันทึก คุณเป็นทั้งนักเดินทาง ตากล้อง นักเขียน... ใช่ไหมครับคุณอนล”

อนลเงยหน้าด้วยความงุนงงกับคำถามที่โยนมาแบบไม่ตั้งตัว และความจริงก็คือเขาไม่รู้คำตอบของคำถามนั้นด้วยซ้ำ ถึงแม้จะรู้จักกันมา

ตั้งแต่วัยเด็ก แต่ยิ่งโตก็ยิ่งห่าง ตอนเขาไปเรียนต่างประเทศก็ใช้ชีวิตแยกกัน ไกลคนละมุมโลก ที่กลับมาเจอกันเพราะครอบครัวต้องวนเวียนอยู่ในวงการ ธุรกิจเดียวกัน ดังนั้นเขาจะเอาเวลาที่ไหนไปเรียนรู่ว่าเธอชอบหรือไม่ชอบอะไร

“อ้อ ใช่” แต่สุดท้ายอนลกีต้องพยักหน้าตามหน้าที่คู่หมั้นที่ดี “มีคนชอบงานเขียนของน้องเสมอเยอะมากเลยนะ ขนาดในเฟซบุ๊กแฟนเพจยังมีคนติดตามเป็นหมื่นเลย”

“จริงหรอคะ” เฌออรเยหน้าขึ้นมาถามทันควัน น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเหลือเชื่อ “ฉันเนี่ยนะมีเพจเป็นของตัวเอง มีคนติดตามเป็นหมื่นด้วยหรอคะ”

“จริงสิครับ ถ้าไม่เชื่อลองเปิดดูก็ได้” อนลว่า

เหมือนเมื่อเล็กนั้นคุ้นกับอุปกรณ์โดยสัญชาตญาณ แทบจะไม่ต้องหาว่าจะไปอยู่ตรงไหน หมิงสาวก็กดเข้าสู่หน้าของโซเชียลมีเดียที่ผู้คนใช้กันทั่วโลกได้อย่างรวดเร็ว

คนแนะนำพูดออกไปโดยไม่ได้คิดอะไร แค่หวังว่าเนื้อหาบางส่วนในนั้นจะช่วยฟื้นความทรงจำ และจะได้เห็นสีหน้ารวมถึงรอยยิ้มเหมือนตอนที่เธอดูรูปสถานที่ท่องเที่ยวพวกนั้น มันกินเวลาอยู่พักใหญ่ที่หญิงสาวหลุดเข้าไปอยู่ในโลกโซเชียล สไลด์ผ่านเนื้อหาบนเพจการเดินทางที่ตนเป็นคนสร้าง แต่ยิ่งเปิดผ่านไปเท่าไร ใบหน้าที่เริ่มมีสีสันก็สวนทาง กลายเป็นขีดเซียวจนแทบไม่เหลือสี ปากแหม่นสนิทเป็นเส้นบางเฉียบยิ่งกว่ากระดาษ คิ้วขมวดผูกกันเป็นปมยุ่ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาหาคนทั้งสองที่ตอนนี้เธอมั่นใจว่ารู้จักตัวเธอดีกว่าตัวเองเป็นแน่

“เขา...” คำพูดแรกที่หลุดออกมาจากปากชิตนั้นสั้นเหมือนควบคุมไม่ได้ คล้ายมีอะไรเสียดแทงในใจระหว่างเอ่ย “เขา...เขา...”

ฉับพลันที่ดวงตานั้นอ้อคลอไปด้วยน้ำใส มือที่จับโทรศัพท์เกร็งแน่น โดยไม่รู้ตัว ไหล่เล็กไหวสะท้านห่อลู่ลง ปฏิภานที่เปลี่ยนไปฉับพลันนั้น

ทำเอาชายหนุ่มผู้มาเยี่ยมทั้งสองต่างมองด้วยความตกใจ

“คุณเฉมอ คุณเฉมอเป็นอะไรครับ”

ภาการเข้าไปคว้าตัว ขณะที่อนลเข้าไปดึงโทรศัพท์ออกมาจากมือนั้น มองดูหน้าจอที่เปิดค้างไว้ มันคือโพสต์ที่เป็นเรื่องราวที่อยู่ในประเทศนี้ ก่อนที่เธอจะประสบอุบัติเหตุไม่นาน เรื่องราวของเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับ ‘เขา’ คนนั้น

“ห้องเฉมอหมายถึงเขา ผู้ชายคนนั้นหรือครับ เขาเป็นใครกันครับ”

คำถามของอนลยิ่งทำให้หญิงสาวสั่นเกร็งไปทั้งร่าง ดวงตานั้นเบิกกว้าง พร้อมกับคำพูดที่ย้ำอยู่แต่ประโยคเดิม ราวกับบัดนี้พื้นที่ในสมองของเธอ ถูกแทนเข้าไปด้วยเรื่องราวการบรรยายตามโพสต์เหล่านั้น

“ฉัน...ฉันต้องเจอเขา ฉันต้องบอกเขา...ฉันอยากเจอเขา...”

เฉมอเริ่มพูดจากไปวนมา จับใจความไม่ได้ พร้อมเสียงสะท้อนเริ่มดังขึ้นอย่างน่าใจหาย น้ำตาร่วงเฝะอาบแก้มทั้งสอง เสียงเพ้อไวยายนั้นยังดังไม่เท่ากับเสียงเครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจที่กราฟตีพุ่งสูงปรี๊ด เครื่องวัดความดันและอุปกรณ์ที่รายล้อมรอบตัวพากันร้องระงม พยาบาลขึ้นที่ไหวตัวเร็วที่สุดพุ่งเข้าไปคว้าเครื่องส่งสัญญาณฉุกเฉินทันที

ไม่ถึงนาทีต่อมาคนชุดขาวก็พุ่งเข้ามาเต็มห้องวีไอพีของคนไข้ รายล้อมรอบเตียงจนคนบนเตียงนั้นกลืนไปกับเครื่องแบบชุดขาวและอุปกรณ์มากมายที่ถูกเข็นเข้ามาในห้อง มิสชินริบเข้ามาทันคนเยี่ยมทั้งสองให้ออกไป

“คุณสองคนออกไปก่อนนะคะ ให้หมอดูอาการคนไข้ก่อนค่ะ”